

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই শৰীৰক নাচাই আত্মাক চোৱা, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি আত্মাৰ লগত কথা পাতা, এইটো অৱস্থা মজবুত (দৃঢ়) কৰিব লাগে, এয়াই হ'ল উচ্চ লক্ষ্য"

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ লগত ওপৰলৈ (ঘৰলৈ) কেতিয়া যাবা?

উত্তৰ: যেতিয়া সামান্য মাত্ৰও অপবিত্ৰতাৰ নাথাকিব। যেনেকৈ পিতা পিয়'ৰ (শুদ্ধ, পবিত্ৰ) হয় তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলো যেতিয়া পিয়'ৰ হ'বা তেতিয়া ওপৰলৈ যাব পাৰিবা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ সন্মুখত আছা। জ্ঞান সাগৰৰ পৰা জ্ঞান শূনি-শূনি যেতিয়া ফুল হৈ যাবা, পিতাৰ জ্ঞান খালী কৰি দিবা তেতিয়া তেওঁ শান্ত হৈ যাব আৰু তোমালোক সন্তানসকলো শান্তিধামলৈ গুচি যাবা। তাত জ্ঞানৰ প্ৰবাহ বন্ধ হৈ যায়। সকলো দি দিয়াৰ পিছত তেওঁৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) হৈছে চাইলেন্সৰ (মৌনতাৰ)।

ওঁম শান্তি। শিৱ ভগৱানুৱাচ। যেতিয়া শিৱ ভগৱানুৱাচ বুলি কোৱা হয় তেতিয়া বুজি পোৱা উচিত – এজন শিৱই হৈছে ভগৱান বা পৰমপিতা। তেওঁকে তোমালোক সন্তানসকলে বা আত্মাই স্মৰণ কৰে। ৰচয়িতা পিতাৰ পৰিচয়তো পাইছা। এয়াতো নিশ্চিত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰিহে স্মৰণ কৰিবা। সকলোৱে একৰস হৈ স্মৰণ নকৰে। এয়া বহুত সূক্ষ্ম কথা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি আনকো আত্মা বুলি ভবা, এইটো অৱস্থাত স্থিত হ'বলৈ সময় লাগে। সেই মনুষ্যসকলেতো একো নাজানে। নাজানে বাবে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। যি ধৰণেৰে তোমালোক সন্তানসকলে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, পিতাক স্মৰণ কৰা, তেনেকৈ আন কোনেও স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। কোনো আত্মাৰ যোগ পিতাৰ লগত নাই। এই কথা বহুত গুপ্ত, সূক্ষ্ম। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কোৱাও হয় – আমি ভাই-ভাই তেন্তে আত্মাকে চোৱা উচিত। শৰীৰক চোৱা অনুচিত। এয়া বহুত উচ্চ লক্ষ্য। বহুত আছে যিসকলে কেতিয়াও পিতাক স্মৰণ নকৰে। আত্মাত ময়লা লাগিছে। মুখ্য আত্মাৰে কথা। আত্মাই এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈছে, যি সতোপ্ৰধান আছিল – এই জ্ঞান আত্মাত আছে। জ্ঞানৰ সাগৰ পৰমাট্মাই হয়। তোমালোকে নিজকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি নোকেৱা। তোমালোকে জানা – আমি বাবাৰ পৰা পূৰা জ্ঞান ল'ব লাগে। তেওঁ নিজৰ ওচৰত ৰাখি কি কৰিব? অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ ধন সন্তানসকলক দিবই লাগিব। সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি লওঁতা হয়। যিয়ে বেছি লয় তেৱেঁই বেছি সেৱা কৰিব পাৰে। বাবাক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেওঁ আত্মা, তোমালোকো আত্মা। তোমালোক আত্মাসকলে গোটেই জ্ঞান লৈ লোৱা। যেনেকৈ তেওঁ চিৰ পবিত্ৰ, তোমালোকো চিৰ পবিত্ৰ হ'বা। পাছত অপবিত্ৰতা সামান্য মাত্ৰও নাথাকিব তেতিয়া ওপৰলৈ গুচি যাবা। পিতাই স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ যুক্তি শিকায়। এয়াতো জানে – গোটেই দিনটো স্মৃতিত নাথাকে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই সন্মুখত বহি বুজায়, আন সন্তানসকলেতো সন্মুখত নুশুনে। মুৰুলী পড়ে। ইয়াতে তোমালোক সন্মুখত আছা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু জ্ঞানো ধাৰণ কৰা। আমি পিতাৰ সমান সম্পূৰ্ণ জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব লাগে। সম্পূৰ্ণ জ্ঞান বুজি পালে তেতিয়া যেন পিতাক জ্ঞানৰ পৰা খালী কৰি দিবা, তেতিয়া তেওঁ শান্ত হৈ যাব। এনে নহয় যে তেওঁৰ ভিতৰত জ্ঞান প্ৰবাহিত হৈ থাকিব। সকলো দি দিলে পাছত তেওঁৰ ভূমিকা থাকিব মৌনতাৰ। যেনেকৈ তোমালোক মৌনতাত থকা তেতিয়া জ্ঞান প্ৰবাহিত নহয়। এয়াও পিতাই বুজাইছে – আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যায়। কোনোবা সন্ধ্যাসীৰ আত্মা হ'লে সৰুকালতে তেওঁৰ শাস্ত্ৰ কণ্ঠস্থ হৈ যাব। সেয়েহে তেওঁৰ নাম বহুত হৈ যায়। তোমালোক নতুন সৃষ্টিত যাবলৈ আহিছা। তাততো জ্ঞানৰ সংস্কাৰ লৈ আহিব নোৱাৰা। এই সংস্কাৰ সুপ্ত হৈ যায়। বাকী আত্মাই পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি নিজৰ আসন ল'ব। পাছত তোমালোকৰ শৰীৰৰ নাম দিয়া হয়। শিৱবাবাতো হয়েই নিৰাকাৰ। তেওঁ কয় – এই কৰ্মেন্দ্ৰিয় (শৰীৰ) ধ্বংস লওঁ। তেওঁ কেৱল শূন্যবলৈ আহে। তেওঁ কাৰো জ্ঞান নুশুনে কিয়নো জ্ঞানৰ সাগৰ নহয় জানো। কেৱল মুখৰ দ্বাৰাহে তেওঁ মুখ্য কাম কৰে। আহেই সকলোকে ৰাস্তা দেখুৱাবলৈ। বাকী শূনি কি কৰিব। তেওঁ সদায় শূন্যে থাকে যে এনেকুৱা এনেকুৱা কৰা। গোটেই বৃক্ষৰে ৰহস্য শূন্য। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে নতুন সৃষ্টি বহুত সৰু হ'ব। এই পুৰণি সৃষ্টিতো বহুত ডাঙৰ। গোটেই সৃষ্টিত কিমান লাইট জ্বলে? লাইটৰ দ্বাৰা কি কি হয়? তাততো সৃষ্টিও সৰু লাইটো কম হ'ব। যেন এখন সৰু গাঁও হ'ব। এতিয়াতো কিমান ডাঙৰ ডাঙৰ আছে। তাত ইমান নাথাকিব। অতি কম সংখ্যক মুখ্য-মুখ্য ভাল ৰাস্তা থাকিব। 5 তত্বও সতোপ্ৰধান হৈ যায়। কেতিয়াও চঞ্চলতা নকৰিব। সুখধাম বুলি কোৱা হয়। তাৰ নামেই স্বৰ্গ। আগলৈ গৈ তোমালোক যিমান ওচৰলৈ আহিবা সিমানে বৃদ্ধি হৈ থাকিব। পিতাইও সাক্ষাৎকাৰ কৰাই থাকিব। পাছত সেই সময়ত যুদ্ধত সৈন্য অথবা এৰোপ্লেন আদিৰ প্ৰয়োজন নাথাকিব। তেওঁলোকেতো কয় – আমি ইয়াতে বহি সকলোকে খতম কৰি দিব পাৰো। পাছত এই এৰোপ্লেন আদি কামত নাহিব। পাছত এই চন্দ্ৰ আদিলৈ প্লট (সৰু ভূমিখণ্ড)

আদি চাবলৈ নাযাব। এই সকলো ফাল্টু বিজ্ঞানৰ অভিমান। কিমান শ্ৰো (প্ৰদৰ্শন) কৰি আছে। জ্ঞানত কিমান নীৰৱতা, ইয়াকে (দান) বুলি কয়। বৈজ্ঞানিকসকলৰ কাজিয়াই কাজিয়া। তেওঁলোকে শান্তিক নাজানেই।

তোমালোকে বুজিছা নতুন সৃষ্টিত বিশ্বত শান্তি আছিল, সেয়া হ'ল সুখধাম। এতিয়াতো দুখ-অশান্তি। এয়াও বুজাব লাগে তোমালোকে শান্তি বিচৰা নে, কেতিয়াও যাতে অশান্তি নহয়েই, সেয়াতো আছে শান্তিধাম আৰু সুখধামত। স্বৰ্গতো সকলোৱে বিচাৰে। ভাৰতবাসীয়েহে বৈকুণ্ঠ স্বৰ্গক স্মৰণ কৰে। আন ধন্থাৱলম্বীসকলে বৈকুণ্ঠক স্মৰণ নকৰে। তেওঁলোকে কেৱল শান্তিক স্মৰণ কৰিব। সুখকতো স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। বিধিয়ে নকয়। সুখকতো তোমালোকেহে স্মৰণ কৰা সেইবাবে মাতা – আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। আত্মাসকল প্ৰকৃততে শান্তিধামৰ বাসিন্দা। এয়াও কোনেও নাজানে। পিতাই বুজায় তোমালোক অবুজন আছিল। কেতিয়াৰ পৰা অবুজন হ'লা? 16 কলাৰ পৰা 12-14 কলা হৈ যায়, অৰ্থাৎ অবুজন হৈ যোৱা। এতিয়া কোনো কলা নাই। কনফাৰেঞ্চ (সন্মিলন) কৰি থাকে। স্ত্ৰীসকলৰ দুখ কিয় হয়? হেৰ', দুখতো গোটেই সংসাৰতে আছে। সীমাহীন দুখ। এতিয়া বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? এতিয়াতো অনেক ধৰ্ম। গোটেই বিশ্বত শান্তিতো এতিয়া হ'ব নোৱাৰে। সুখকতো নাজানেই। তোমালোক কন্যাসকলে বহি বুজাবা – এইখন সংসাৰত অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ, অশান্তি! য'ৰপৰা আমি আত্মাসকল আহিছো সেয়া শান্তিধাম আৰু য'ত এই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, সেয়া আছিল সুখধাম। আদি সনাতন হিন্দু ধৰ্ম বুলি নকয়। আদি মানে প্ৰাচীন। সেয়াতো সত্যযুগত আছিল। সেই সময়ত সকলো পবিত্ৰ আছিল। সেয়া হয়েই নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি, বিকাৰৰ নাম নাই। পাৰ্থক্য আছে নহয়নে। প্ৰথমতে নিৰ্বিকাৰী অৱস্থাৰ প্ৰয়োজন নহয় জানো সেইবাবে পিতাই কয় – মৰমৰ সন্তানসকল, কামৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এতিয়া আত্মা অপবিত্ৰ হয়, আত্মাত বিকাৰৰ লেপ পৰিছে সেইবাবে অলংকাৰো এনেকুৱা তৈয়াৰ হৈছে। আত্মা পবিত্ৰ সেয়ে অলংকাৰো পবিত্ৰ হ'ব, তাক নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। বৃক্ষৰ উদাহৰণে তোমালোকে দিব পাৰা। গোটেই বৃক্ষ থিয় হৈ আছে, মূল শিপা নাই। এই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা নাই আৰু সকলো থিয় হৈ আছে। সকলো অপবিত্ৰ, ইয়াকে কোৱা হয় মনুষ্য। মই মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ আহিছো। ৪৪ জন্মও মনুষ্যই লয়। চিৰি দেখুৱাব লাগে যে মনুষ্যই তমোপ্ৰধান হয় সেয়েহে হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে। দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰে কিয়নো পতিত হয়। নাটকতো এই ৰহস্য আছে নহয় জানো। নহ'লেতো হিন্দু বুলি কোনো ধৰ্মই নাই। আদি সনাতন আমিহেই দেৱী-দেৱতা আছিলো। ভাৰতেই পবিত্ৰ আছিল, এতিয়া অপবিত্ৰ, সেয়েহে নিজকে হিন্দু বুলি কয়। হিন্দু ধৰ্মতো কোনেও প্ৰতিষ্ঠা কৰা নাই। এয়াতো ভালদৰে ধাৰণ কৰি বুজাব লাগে। আজিকালি ইমান সময়তো নিদিয়। অতি কমেও আধা ঘণ্টা দিয়ক তেতিয়া পইন্ট শুনোৱা যাব। পইন্টতো বহুত আছে। পিছে তাৰ পৰা মুখবোৰ শুনোৱা হয়। পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰতো যিমানে পঢ়ি গৈ থাকে তেতিয়া সহজ পঢ়া অলফ-বে (আল্লা-বাদশ্বাহী) আদি স্মৃতিত নাথাকে। সেয়া পাহৰি যায়। তোমালোককো ক'ব – এতিয়া তোমালোকৰ জ্ঞান সলনি হ'ল। হেৰ', পঢ়াত ওপৰ ক্লাছলৈ গ'লে তেতিয়া আগৰ পঢ়া পাহৰি যায় নহয় জানো। পিতাইও সদায় নতুন নতুন কথা শুনায়, প্ৰথমতে সহজ পঢ়া আছিল, এতিয়া পিতাই গুটু-গুটু কথা শুনাই থাকে। জ্ঞানৰ সাগৰ নহয় জানো। শুনাই শুনাই শেষত দুটা শব্দ কৈ দিয়ে আল্লাক বুজা তেতিয়াও যথেষ্ট। আল্লাক জানিলে বাদশ্বাহীক জানিয়ে যাব। কেৱল ইমানে বুজোৱা তথাপিও ঠিক আছে। যিয়ে বেছি জ্ঞান ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে তেওঁ উচ্চ পদো পাব নোৱাৰে। সন্মান সহকাৰে পাছ কৰিব নোৱাৰে। কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব নোৱাৰে, এই ক্ষেত্ৰত বহুত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। স্মৰণতো যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞান ধাৰণ কৰিবলৈও যত্নৰ প্ৰয়োজন। দুয়োটাতে সকলোৱে সাৱধান হৈ যায় তথাপিহে হ'ব নোৱাৰে। ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। সকলোৱে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কেনেকৈ হ'ব! এই গীতা পাঠশালাৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্যতো এয়াই। সেয়াই গীতা জ্ঞান। সেয়াও কোনে দিয়ে, এয়াতো তোমালোকৰ বাহিৰে অন্য কোনেও নাজানে। এতিয়া কবৰস্থান পুনৰ পৰিস্থান হ'ব।

এতিয়া তোমালোকে জ্ঞানৰ চিতাত বহি পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য নিশ্চয় হ'ব লাগে। বৈজ্ঞানিকসকল কিমান সাৱধান হৈ যায়। নতুনকৈ উদ্ভাৱন কৰি থাকে। ভাৰতবাসীয়ে প্ৰতিটো কথাৰ জ্ঞান তাৰ পৰা শিকি আহে। তেওঁলোকেও পিছলৈ আহিব তেতিয়া ইমান জ্ঞান নল'ব। পাছত তাতো আহি এই ইঞ্জিনিয়াৰ আদিৰ কাম কৰিব। ৰজা-ৰাণীতো হ'ব নোৱাৰে, ৰজা-ৰাণীৰ আগত সেৱাত ব্ৰত হৈ থাকিব। এনেকুৱা এনেকুৱা উদ্ভাৱন কৰি থাকিব। ৰজা-ৰাণী হয়েই সুখৰ বাবে। তাততো সকলো সুখ পোৱা যায়। সেয়েহে সন্তানসকলে পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণকৈ পাছ হৈ কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব লাগে। সোনকালে যোৱাৰ খেয়াল আহিব নালাগে। এতিয়া তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰীয় সন্তান। পিতাই পঢ়াই আছে। এয়া হৈছে মনুষ্যক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ মিছন। যেনেকৈ বৌদ্ধিসকলৰ, খ্ৰীষ্টানসকলৰ মিছন নাথাকে জানো। কৃষ্ণ আৰু খ্ৰীষ্টানৰো ৰাশি মিলে। তেওঁলোকৰ লেন-দেনৰো বহুত সম্পৰ্ক আছে। যিয়ে ইমান সহায় কৰে, তেওঁলোকৰ ভাষা আদি এৰি দিয়া এয়াও অসন্মান কৰা হয়। তেওঁলোকেতো আহেই পিছৰ ফালে। বহুত সুখো নাপায়, বহুত দুখো নাপায়। গোটেই উদ্ভাৱন তেওঁলোকে কৰে। ইয়াত যদিও চেষ্টা কৰে কিন্তু নিখুঁটকৈ কেতিয়াও বনাব নোৱাৰে। বিলাতৰ বস্তু ভাল হয়। সততাৰে

বনায়। ইয়াততো সততাৰে নবনায়, অপাৰ দুখ। সকলোৰে দুখ দূৰ কৰোতা এজন পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। যদিও অনেক সন্মিলন পাতে, বিশ্বত শান্তি হওক, হাবাখুৰি থাই থাকে। কেৱল মাতাসকলৰ দুখৰ কথা নহয়, ইয়াততো অনেক প্ৰকাৰৰ দুখ আছে। গোটেই সংসাৰত কাজিয়া, মৰামৰিৰ কথা। পাই-পইচাৰ কাৰণে মৰামৰি লাগি যায়। তাততো দুখৰ কথা নাথাকে। এয়াও হিচাপ উলিওৱা উচিত। যুদ্ধ যিকোনো সময়তে আৰম্ভ হ'ব পাৰে। ভাৰতত ৰাৱণ যেতিয়াৰ আহে তেতিয়া প্ৰথমতে ঘৰত যুদ্ধ আৰম্ভ হয়। এৰা-এৰি হৈ যায়, পৰস্পৰে যুঁজি মৰে তেতিয়া বাহিৰাসকল আহে। প্ৰথমতে ব্ৰিটিছ নাছিল পাছত তেওঁলোক আহি মাজতে ঘোচ আদি দি নিজৰ ৰাজ্য কৰি লয়। কিমান ৰাতি-দিনৰ পাৰ্থক্য। নতুন কোনেও বুজিব নোৱাৰে। নতুন জ্ঞান নহয় জানো, যি পাছত প্ৰায় লোপ হৈ যায়। পিতাই জ্ঞান দিয়ে পাছত সেয়া নোহোৱা হৈ যায়। এয়া একেই পঢ়া, এবাৰেই, এজন পিতাৰ পৰা পোৱা যায়। আগলৈ তোমালোক সকলোৰে সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব যে তোমালোক এয়া হ'বগৈ। কিন্তু সেই সময়ত কি কৰিব পাৰিবা। উল্লিতি কৰিব নোৱাৰিবা। ৰিজাল্ট ওলালে পাছত স্থানান্তৰ হোৱাৰ কথা আহি পৰিব। পাছত কান্দিব, মাৰ খাব। আমি নতুন সৃষ্টিলৈ বদলি হৈ যাম। তোমালোকে যত্ন কৰি আছা, সোনকালে চাৰিওফালে আৱাজ বিয়পি পৰক। পাছত নিজে চেণ্টাৰলৈ (সেৱাকেন্দ্ৰলৈ) দৌৰি আহিব। কিন্তু যিমান দেৱী হৈ যাব, টু লেট (অতি পলম) হৈ যাব। পাছত একো জমা নহ'ব। পইচাৰ দৰকাৰ নাথাকিব। তোমালোকে বুজাবলৈ এই বেজেই যথেষ্ট। এয়া ব্ৰহ্মা পৰা বিষ্ণু, বিষ্ণুৰ পৰা ব্ৰহ্মা। এই বেজ এনেকুৱা যি সকলো শাস্ত্ৰৰ সাৰমৰ্ম ইয়াত আছে। বাবাই বেজৰ বহুত মহিমা কৰে। সেই সময় আহিব যেতিয়া তোমালোকৰ এই বেজ সকলোৱে নয়নত ৰাখিব। মনমনাভৱ, ইয়াত আছে – মোক স্মৰণ কৰিলে এনেকুৱা হ'বা। পুনৰ ইয়াতে ৪৪ জন্ম লয়। পুনৰ্জন্ম নোলোৱা এজনে পিতা হয়। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) স্মৰণৰ যত্ন আৰু জ্ঞানৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰা কৰ্মাভীত অৱস্থা পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। জ্ঞান সাগৰৰ সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নিজৰ ভিতৰত ধাৰণ কৰিব লাগে।

(২) আত্মাত যি মামৰ লাগিছে সেয়া আঁতৰাই সম্পূৰ্ণ ৰাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী) হ'ব লাগে। সামান্য মাত্ৰাতো যাতে অপবিত্ৰতাৰ অংশ নাথাকে। আমি আত্মা ভাই ভাই... এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: পিয়ুৰিটি (পবিত্ৰতাৰ) ৰয়েল্টিৰ (ৰাজকীয়তাৰ) দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ জিলিকনি দেখাওঁতা বিশেষত্ব সম্পন্ন হোৱা

ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হ'ল পিয়ুৰিটি (পবিত্ৰতাৰ) ৰয়েল্টি (ৰাজকীয়তা)। যেনেকৈ ৰয়েল (ৰাজকীয়) পৰিয়ালৰ লোকসকলক চেহেৰা আৰু চলনৰ পৰা গম পোৱা যায় যে এওঁ কোনোবা ৰাজকীয় কুলৰ হয়, এনেকৈ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ চিনাক্তকৰণ পিয়ুৰিটিৰ জিলিকনিৰ দ্বাৰা হয়। পিয়ুৰিটিৰ জিলিকনি চলন আৰু চেহেৰাত তেতিয়া দেখা দিব যেতিয়া সংকল্পতো অপবিত্ৰতাৰ নাম চিহ্ন নাথাকিব। পবিত্ৰতা কেৱল ব্ৰহ্মচৰ্য ব্ৰত নহয় কিন্তু কোনো বিকাৰ অৰ্থাৎ অশুদ্ধিৰ প্ৰভাৱ নাথাকিলে তেতিয়া কোৱা হ'ব বিশেষত্ব সম্পন্ন ব্ৰাহ্মণ আত্মা।

স্লোগান: যিয়ে নিজক দৰ্শন কৰে তেৱেঁই সদায় প্ৰসন্নচিত্ত, সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হৈ থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!